

A
TikTok
szenzációja!

AMANDA FOODY &
C. L. HERMAN

GONOSZTEVŐK VIADALA

Ambíció, varázslat és hatalom...
de leginkább vér.

Dream
válogatás

FELKEL A VÉRHOLD, A VÉRFÁTYOL LEHULL, A BAJNOKOK VERSENYE KEZDETÉT VESZI.

Minden újabb generációban a Vérhold felkelésekor Ilvernath városának hét családja megnevez egy-egy bajnokot, akik egy életre-halálra szóló tornán mérkőznek meg egymással.

A díj? A magas mágia titkos forrása feletti kizárólagos ellenőrzés megszerzése: ez a világ leghatalmasabb erőforrása, amelyről azt hitték, már régen kimerült.

De ezúttal a verseny máshogy alakul: az egész világ megtudja, mi is történik Ilvernath városában, és lelepleződnek a családok féltve őrzött titkai is. A hét új bajnok ezzel reflektorfénybe kerül, és ráadásul el kell dönteniük, mit is kezdjenek a kiszivárgott stratégiákkal, titkokkal, és legfőképpen a többi család gyenge pontjaival. Így a verseny fiatal résztvevői választás elé kerülnek: vagy elfogadják a sorsukat, vagy átírják a verseny megszokott forgatókönyvét, ezzel együtt történelmi örökségüket is.

Bárhogy is döntenek, a történetük nem íródhat mással, csakis vérrel.

AMANDA FOODY mindig is úgy vélte, hogy a képzelet a legjobb eszközünk a varázslásra. A New York Times, a USA Today és indie bestsellerek mellett fantasy regények szerzője is. Ő írta többek között a Wilderlore és az Ace of Shades című sorozatot is.

C. L. HERMAN a New York Times, a USA Today és indie bestsellerek szerzője, aki atmoszferikus, varázslatos regényeket ír, köztük ezt a kétkötetes történetet, Az elemésztő homály című duológiát és a The Drowning Summert. Jelenleg Massachusettsben él párjával és macskájával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.amandafoody.com

www.clherman.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Varázslatos, szellemes és vérrel teli történet, amelyet olvasva képtelenek vagyunk eldönteni, kinek is drukkoljunk... Szórakoztató, fordulatos utazásra visz bennünket egy varázslatokkal és családi titkokkal teli világban.” *Kendare Blake*

„Árnyalt és kivételesen jól megrajzolt karakterek és egy aprólékosan átgondolt mitológia ötvöződik a regényben.”

Publishers Weekly

„Annyira magával ragadó a történet, hogy a függőben hagyott befejezést fájdalmas átokként éli meg az olvasó.”

Kirkus Reviews

„Minden szempontból pozitívan gonosz történet. Ez a sorozat az új rögeszmém, megszállottan olvastam, és már alig várom, hogy kezembe kapjam a következő részét. Innovatív mágikus rendszerével, bonyolult lelkvilágú karaktereivel, akiket valamilyen okból kifolyólag nem lehet nem szeretni, és a cselekménnyel, amely lebilincsel, a regény már kezdettől fogva függőséget okoz. A megszállottja vagyok.”

Goodreads

*Dream
válogatás*

AMANDA FOODY & C. L. HERMAN

GONOSZTEVŐK VIADALA

— részlet —

ALISTAIR LOWE

„Lowe-ék koronát formáltak a kegyetlenségből, amely tökéletesen illik a családtagok fejére!”

Tragikus tradíció: A gyermekeit halálba küldő város igaz története

Kétség sem férhet hozzá, hogy a Lowe család tagjai mindig is a gonosztevők szerepét töltötték be városuk ősidőkig visszanyúló, vérrel átitatott történelme során, és a Lowe fivéreknél jobban senki sem érthette ezt az örökséget.

A családjuk egy elszigetelt birtokon éledgett, amelynek mohával benőtt, évszázados köveire szomorú fűzfák árnyéka borult. Csínytevéseik estéin az ilvernathi gyerekek néha egészen közel merészkedtek a kovácsoltvas kerítéshez, és próbálták rávenni egymást, hogy megérintsék a kapura láncolt híres lakatot, amelyet egy sarlómotívum díszített.

Kacagó koboldok – mormolták halkán, mert Ilvernath gyermekei rajongtak a hátborzongató történetekért, hát még ha igazak is voltak. *Szürke fantomok. Csendesek, akár a halál. Feltepik a torkodat, felfalják a lelkedet.*

Nem voltak alaptalanok a rémtörténetek.

A Lowe fivéreknél ezekben az időkben már több eszük volt, semmint hogy kihívják maguk ellen a város haragját, de ez továbbra sem akadályozta meg őket abban, hogy az éjszaka

leple alatt kimásszanak a kerítésen, és élvezzék vakmerőségük izgalmát.

– Hallod? – kérdezte az idősebbik fivér, Hendry Lowe. Felállt, lesöpörte szürke pólójáról az erdei avart, és szép sorjában megropogtatta az ujjait. – Ez a szabályok megszegését jelző zaj.

Hendry Lowe túlságosan is jóvágású és értelmes fiú volt, aki fittyet hányt holmi szabályokra. Az orrát apró szeplők pettyezték a napon eltöltött délutánoknak köszönhetően. A fülét és az állkapcsát sötét fürtök keretezték, amelyek hosszúra nőttek a két hajvágás között eltelt hónapok folyamán. A ruházatából a zsebébe gyömöszölt reggeli péksütemény édes illata áradt.

Hendry Lowe túlságosan sármos volt ahhoz, hogy eljátssza egy gonosztevő szerepét.

Az öccse, Alistair lehuppant a kerítésről, de szerencsétlenül ért földet. Nem szívesen mondott le a mágia használatáról, mert enélkül semmi sem sikerült neki igazán. Ám ma éjjel nem volt felesleges vesztegetni való varázsereje.

– Hallod? – visszhangozta Alistair, miközben vigyorogva felállt. – Ilyen a csonttörés zaja.

Ugyan a két testvér egyértelműen hasonlított egymásra, Alistair arcán egészen másként jelentek meg a Lowe család jellegzetes vonásai, mint Hendryén. A bőre halovány és sápadt volt, miután túl sokat tartózkodott a négy fal között, a szeme hamuszürke, a homloka közepén szívalakban pengeélesen nyúlt lefelé a hajvonala. Szeptemberben is gyapjúpulóvert viselt, mivel állandóan fázott. A zsebében pedig ott lapult a vasárnapi keresztretjtvény, mert mindig unatkozott. Egy évvel fiatalabb volt Hendrynél, de sokkal erősebb és aljasabb is.

Alistair Lowe tökéletesen megfelelt a *gonosztevő* meghatározásának. Nem mintha ösztönösen kegyetlen vagy

leplezetlenül dölyfös lett volna, csak éppen időnként kedve támadt gazemberként viselkedni. Az ilvernathi gyermekek körében szájról szájra terjedő történetek többsége tőle származott.

– Ez egy pocsek ötlet – jegyezte meg Alistair. – Ugye, tudod?

– Mindig ezt mondd – felelte Hendry.

Alistair egész testében megborzongva zsebre dugta a kezét.

– Ez most más.

Két héttel korábban vörösén emelkedett a Hold Ilvernath fölé. Káprázatosan fényes volt, mintha egy tátongó, vérző seb lett volna az égbolton. Vérholdnak nevezték, és annak jeleként tűnt fel, hogy húszesztendőnyi béke után ismét közelgett a békétlenség ideje. Csupán két hetük maradt hátra a Vértályol lehullásáig, és egyik fivér sem érzett kedvet hozzá, hogy otthonuk néma, baljóslatú falai között töltse ezt az időt.

Hosszú gyalogút vezetett innen a város központjáig – csak pocsekolták volna a bűbajt egy *Innen oda* funkciójú varázsgyűrű felhasználásával, amikor már küszöbön áll a viadal, gépkoocsit vezetni pedig egyikük sem tudott.

Mindketten elmerültek a gondolataikban. Hendry olyan arcot vágott, mint aki éppen egy csinos lánnyal való találkozásról ábrándozik, fürtjeit az ujjai körül tekergette közben, és kisimította a gyűrődéseket az ingujján.

Alistair gondolatai ugyanekkor a halál körül forogtak. Pontosabban a halál előidézésének mikéntje járt a fejében.

Ilvernath komor kőépületei immár tizenhat évszázada álltak. Az utóbbi évtizedekben épültek ide modern, kirakatos üzletek és divatos, teraszos éttermek is. A kisváros macskaköves, egyirányú utcáinak útvesztője, említésre alig méltó színvonalú kényelme és a parkolóhelyek csekély száma ellenére vonzó úti célnak számított a művészetek kedvelői és a mágia tisztelői körében.

Ilvernath hét, átok sújtotta családja azonban nemigen foglalkozott a modern világgal, még annak ellenére sem, hogy az utóbbi időben ez a világ elkezdett felfigyelni rájuk.

A *Szarka* volt a Lowe fivérek törzshelye, bár ezt senki sem gondolta volna róluk, olyan ritkán fordultak meg az ottani vendégkörben. Mivel Alistairnek esze ágában sem volt felfedni a kilétüket, és a fényképüket sem szerette volna viszontlátni az újságokban, éjjeli kiruccanásaik során mindig más és más úti célt választottak. Nem engedhették meg maguknak, hogy felismerjék őket – éppen ezért iskolába sem jártak, hanem magántanulók voltak. A nagyanyjuk állította, hogy ha valaki akár csak suttogva is kiejti a száján a nevüket, akkor vasvillát ragadnának ellenük a város lakói.

Alistair komor tekintettel méregette a *Szarkát*, amelynek cégére árnyékként sötétlett a vörös holdfényben, és közben azon töprengett, vajon megéri-e egyáltalán az erőfeszítést.

– Nem muszáj bejőnnöd – szólalt meg Hendry.

– Valakinek vigyáznia kell rád.

Hendry benyúlt a pólója alá, majd előhúzott egy láncon lógó kvarckristályt. A kő belseje bíborvörös fényvel pulzált – a nemes bűbájjal feltöltött varázskő színében ragyogott.

Alistair hirtelen megragadta Hendry csuklóját és visszalökte a követ a póló rejtekébe, még mielőtt bárki észrevehette volna.

– Te keresed a bajt.

Hendry kacsintással válaszolt.

– Inkább egy italt szeretnék már.

A bűbáj értékes erőforrás volt szerte a világon – az emberek keresték, gyűjtötték, majd speciális varázsigéket vagy átkokat faragtak belőle. Egykor kétféle bűbáj létezett: a rémisztő erejű „nemes” változat és a bőségesen rendelkezésre álló, viszont gyengébb „közönséges bűbáj”. A történelem folyamán birodalmak küzdöttek csillapíthatatlan mohósággal azért, hogy az utolsó cseppig megkaparinthassák maguknak

a nemes bűbájt, és mire az emberiség feltalálta a teleszkópot, és tökéletesítette a sörfőzést, már teljesen kimerítették az összes erőforrást.

Legalábbis ebben a hiszemben éltek.

Több száz évvel ezelőtt ez a hét család összetűzésbe keveredett egymással, mivel mindannyian birtokolni szerették volna Ilvernath nemesbűbáj-készleteit. Végül borzalmas kompromisszumra jutottak: egy rettenetes átkot vetettek magukra a családok. Hogy pontosan miben is állt ez az átok, az titokban maradt... egészen egy évvel ezelőttig.

A hagyománynak megfelelően a hét családnak minden nemzedékből neveznie kellett egy-egy bajnokot, akik megmérkőznek egymással egy halálos kimenetelű viadal során. A győztes kizárólagos jogot formálhatott a saját családjá részére Ilvernath nemesbűbáj-készletére, ez a jog azonban minden újabb ciklus elején érvényét veszítette és a viadal újra kezdetét vette közöttük.

A történelem során többnyire a Lowe család bajnokai diadalmaskodtak. Három viadalból kettőt jellemzően az ő fiaik-lányaik nyertek meg. Legutóbb, azaz húsz évvel ezelőtt Alistair nagynénje négy nap leforgása alatt a halálba küldte az összes többi versenyzőt.

Mielőtt tudomást szereztek volna a viadalról, Ilvernath lakói az egyébként rejtélyes és visszahúzódó család vagyonának és kegyetlenségének tudta be, hogy mivel érdemelték ki a törvényhozók és bűbájkészítők tiszteletét. Ez idő szerint viszont már pontosan tudták, milyen veszedelmes is valójában ez a família.

Fényesen ragyogott a baljós Vérhold a fejük fölött, így a Lowe család két bajnokkorú tagja számára igencsak kockázatos volt éppen most engedni az élő zene és egy korsó sör csábításának.

– Csak egy italtól van szó – érvelt Hendry, halvány mosollyal nézett Alistairre.

Bár a Lowe család hivatalosan még nem nevezte meg jelenlegi bajnokát, a fiúk mindig is tisztában voltak vele, hogy Alistairre fog esni a választásuk. Ez az éjszaka mindkettőjük számára sokkal többet jelentett egyszerű italozásnál.

– Rendben.

Alistair feltépte az ajtót.

A söröző kicsi, zsúfolt és lepukkant hely volt. Vágni lehetett odabent a füstöt, és rockzene bömbölt a sarokban álló zenegépből. Minden boksztot piros-fehér kockás kárpitozás borított. A társaságot kedvelők biliárdozhattak, míg a magányos farkasok választhatták a flipperautomatát is, amelynek gombjai ragadtak a whiskys ujjak érintésétől.

A *Szarka* dugig volt átokvadászokkal. Az egész világot bejárták, hogy a saját szemükkel láthassák az ilvernathihez hasonló varázs-anomáliákat, például az oxacotai átkot, amelynek hatására az egész város lakossága álomba merült csaknem egy teljes évszázadra, vagy a Mólier-sur-Olenne romjait sújtó átkot, amely miatt az arra tévedők pontosan kilenc nap múlva erőszakos halált haltak. A turisták most kisebb csoportokba verődve sugdolóztak a *Tragikus tradíció* viseltes példányai fölött. Ez a közelmúltban megjelent sikerkönyv leleplezte a halálos viadal tulajdonképpeni természetét, Ilvernath még megmaradt nemesbűbáj-forrását... és egycsapásra a nemzetközi érdeklődés középpontjába emelte az isten háta mögötti kisvárost.

– Egészen mostanáig nem is gondoltam volna, hogy a Vérhold *tényleg* vérvörös színű – hallotta Alistair egyikük suttozását. – Azt hittem, egész egyszerűen csak így hívják.

– A viadal valójában egy nemes bűbájból fakadó átok. A nemes bűbájnak pedig mindig vörös a színe – magyarázta egy másik turista.

– Vagy talán – szólalt meg egy harmadik társuk – azért nevezik így, mert egy csapatnyi srác három hónapon keresztül a Vérhold vörös fénye mellett próbálja majd kinyírni egymást. Ugye, ezt nem felejtettétek el?

Alistair és Hendry a turistákat kerülgetve próbáltak utat törni maguknak a sörözőben.

– Mit gondolsz, a Nagy hamarosan rajongói leveleket is kap majd? – vigyorodott el Hendry. – Úgy hallottam, az első fejezetben van rólunk egy családi fénykép. Remélem, jól nézek ki rajta.

– Sajnálom, hogy ki kell ábrándítsalak, de az a fotó tíz évvel ezelőtt készült – válaszolta Alistair közömbös hangon.

Hendry egy pillanatra csalódottnak tűnt, de aztán felderült az arca.

– Szóval az egész világ tudja, hogy gombafrizurád volt?

Alistair a szemét forgatva a bár felé vette az irányt. Egy évvel fiatalabb volt ugyan Hendrynél, mélyen ülő szeme és komoly tekintete miatt azonban mindig idősebbnek tűnt – most már elég idősnek ahhoz, hogy ne kérjék el tőle az igazolványát a pultnál.

Leadta a rendelésüket, majd várakozás közben arra lett figyelmes, hogy szóváltásba keveredik egymással a mellette lévő két lány.

– Te tényleg egyedül jöttél ide? – kérdezte az első.

Olcso sör szaga lengte körül, és akárcsak a többi vendég, ő is közönséges búzájjal teli fehér kristály varázsgyűrűket viselt minden egyes ujján. Alistair gyanította, hogy ezek a gyűrűk egyszerű varázslatokat rejtenek: *Másnaposok gyógyírja*, *Pattanás-eltüntető*, *Gyújtó...* amire csak szükség lehet egy péntek esti kocsmatúra során.

– Dehogysis! – tiltakozott a másik lány, lesimítva lángvörös fürtjeit. – Ott vannak a barátaim.

Tétova mozdulattal körbemutatott a bárban.

– Rögtön gondoltam – felelte gúnyosan a már kapatos másik lány. – Híres lettél. Láttam egy fényképet rólad anyám egyik magazinjának címlapján. Tréningnadrág van rajtad.

– Nem titok, hogy időnként abban járok – dünnyögte a vörös hajú lány.

– Úgy hallottam, a Darrow család is döntésre jutott. Így már három bajnokunk van: Carbry Darrow, Elionor Payne és te.

Az első lány elszántan vigyorgott. Ezt látva Alistair valószínűnek tartotta, hogy ezek a lányok korábban jó barátnők lehettek.

– De senki sem akarhatja, hogy egy Macaslan nyerje a viadalt.

Alistair hirtelen rádöbbsent, ki is ő – végre *felismerte* a vörös hajú lányt. A Macaslanok egyike volt, akinek a családja már hónapokkal a Vérhold megjelenése előtt megnevezte őt bajnokának, a paparazzók pedig azóta úgy kezelték, mint a viadal reklámarcát. Alistair meg sem lepődött azon, hogy a Macaslan család kétségbeesésében ilyen eszközökhöz folyamodik a figyelem megszerzése érdekében. A nagyanyja mindig is a hét család legaljaként emlegette őket, akik az aljas módszerektől sem riadnak vissza csak azért, hogy hatalomhoz juthassanak. A Macaslan lány drága kézitáskája és bájos arca azonban egyáltalán nem azt sugallta, mintha erőlködnie kellene azért, hogy rá irányuljon a figyelem.

Beszélgetésük hallatán az átokvadászok közül többen is megbámulták őket, a Macaslan lány pedig a torkát köszörülve hátat fordított nekik.

– Nos, engem fikarcnyit sem érdekel, mit gondolnak rólam az emberek – vetette oda könnyedén.

Alistair azonban kételkedett a szavaiban. Senki sem megy magas sarkú cipőben egy kocsmába, ha nem fontos számára a hírneve.

– Az esti hírekben már a Lowe-bajnok riválisaként emlegettek. Mert én fogok győzni.

Az enyhén szalonspicces lány a szemét forgatta.

– A Lowe család még be sem jelentette a saját bajnokát. Akárki is lesz ez az illető, nem lehet valami karizmatikus figura.

Miközben a csapos odacsúsztotta elé az italokat, Alistair egy pillanatig elmélázott azon, hogy vajon milyen gyorsan

hervadna le a magabiztos vigyor a Macaslan lány arcáról, ha egyszer csak kinyújtaná felé a kezét, ujján az átokkal feltöltött gyűrűvel, és megmutatná neki, mennyire lenyűgöző egyéniség is valójában.

De bőven lesz még ideje erre a viadal során.

Mégis, amikor Alistair kezében a két korsó sörrel megfordult, a tekintete hirtelen találkozott a Macaslan lányéval. Egy pillanatra egymás szemébe néztek, méricskélve a másikat. Alistair azonban nem akarta, hogy bárki felismerje, úgyszólván szó nélkül odébb állt.

A flippergépnél megállva Hendry elfogadta a feléje nyújtott korsót és megcsóválta a fejét.

– Már azt hittem, hogy kirobbantasz egy konfliktust.

Egy varázslat csillogott a füle körül. Minden bizonnyal a *Hallgatóság* nevű bűbáj.

– Örülök, hogy mégsem bonyolódtál bele.

– Talán jobban tettem volna.

Alistair ivott egy kortyot, majd önkéntelenül elmosolyodott. Nem igazán kellett volna izgalmat éreznie a közelgő viadal miatt, de egészen kisgyermekkor óta a harcra készítették. Készen állt a győzelemre.

– Semmiképp sem. Mit is szoktak mondani a családkörül? „Kacagó koboldok. Feltépik a torkodat, felfalják a lelkedet.” Nem tehetsz róla. Képtelen vagy visszafogni magad.

– Bár a szavai korholásként hatottak, Hendry mosolya egészen más üzenetet sugárzott.

– Mondja az, aki nemes bűbájjal teli varázskövet hozott magával egy bárba.

– Valakinek vigyáznia kell rád – dűnnyögte Hendry, szóról szóra megismételve fivére korábbi szavait.

Alistair megvető horkantással fordult a flipperautomata felé. A gép dekorációja a gyermekkorában hallott meséket idézte: egy hercegnőt kiszabadító szőke herceget, egy csatába vágó hős lovagot, egy üstje fölött kacagó vén boszorkányt ábrázolt. Alistair kedvence azonban a sárkány volt, amely szá-

ját fenyegető vicsorgásra tátotta: száz pontot ért, ha valaki a golyóval eltalálta tűhegyes fogait.

Míg Alistair bedobott az automatába egy pénzermét, Hendry lemondó sóhajjal témát váltott.

– Ma álmodtam valamit...

– Éjszakánként megesisik az ilyesmi az emberrel...

– ...míg a temetőben szundítottam. – Vonzó arca és szép-lős orra ellenére Hendry is ízig-vérig Lowe volt. Benne is bujkált némi hamisítatlan gonoszság. A Lowe család temetője a kedvenc helye volt, az ifjan elhunyt családtagok sírjain homályos megfogalmazású, nyugtalanító feliratokkal; története során még a viadal áldozatait leszámítva is meglepően sok tragédia érte ezt a családot. – Ebben az álomban te egy igazi szörnyeteg voltál.

Alistair hangos horkantással tovább nyomkodta a gép gombjait.

– És hogy néztem ki?

– Ugyanígy, mint most.

– Akkor mégis miért voltam szörnyeteg álomban?

– Halott gyerekek varázsgyűrűit gyűjtögetted, elrejtetted őket a szekrényedben és nevetve dicsekedtél a kövekben rabul ejtett lelkekkel.

– Ne légy már nevetséges! – mordult fel Alistair. – Ilyesmire most is simán képes lennék.

– Tudod, példát vehetnél a Macaslan lányról, és megpróbálhatnál valamivel megnyerőbb benyomást kelteni. Ez a mostani viadal más, az átok nem titok többé. Úgy értem, nézd csak ezt a rengeteg turistát! Itt, Ilvernathben! Ha életben akarsz maradni, szövetségesekre lesz szükséged a bajnokok között. A bűbájkészítők körében. Szükséged lesz a világ jóindulatára.

Alistair átható pillantást vetett a bátyjára. Hendry megszegte kettejük íratlan szabályát, hogy sohasem beszélnek a viadalról, és egyébként sem vallott rá az ilyesfajta komolyság.

Különben sem igazán számított, hogy a *Tragikus tradíció* világraszóló botrányt kavart Ilvernath különleges Vérholdja és véres történelme körül. A Lowe család kedvére válogathatott a bűbájszövők közül, akik felkínálták Alistairnek a szolgálataikat. Nem sokáig került el a balszerencse azokat, akik szembe mertek szállni a Lowe család tagjaival – a nagymama hírhedt átkainak bevetésével gondoskodott erről.

– Talán aggódsz értem? – kérdezte Alistair.

– Hát persze, hogy aggódom.

– A családnak azonban nem aggódik.

– A bátyád vagyok. Az a dolgom, hogy aggódjak érted.

Alistair szokása szerint a legszívesebben most is valamilyen tréfával ütötte volna el a dolgot. Ám magabiztosság ide vagy oda, a viadal sohasem lehetett tréfa tárgyá.

Vagy te válsz gyilkossá, vagy téged ölnek meg. Ez volt a rideg tényállás.

Alistair nem az életét féltette, hanem inkább az elméje ép-ségét. Még a Lowe család legádázabb győztesei is megváltozva, más emberként tértek vissza a viadalból. Megtörtén. Alistair azonban nem volt hajlandó elfogadni ezt a sorsot. Bármilyen kegyetlennek, bármilyen rettenetesnek kell is lennie, nem engedheti meg magának, hogy a szívéen viselje a többi bajnok sorsát. Ahogyan a saját lelkével sem foglalkozhatott.

Mindannyiuk közül neki kell lennie a legelvetemültebbnek.

Még mindig azon törte a fejét, hogy mit válaszoljon Hendrynek, amikor valaki váratlanul megérintette a vállát.

– Mi még nem ismerjük egymást – szólalt meg a Macaslan lány, amikor Alistair a játékot félbehagyva megfordult. A szavai nem kijelentésként hangoztak, inkább vád érződött ki belőlük. A városiak és az átokvadászok összesúgtak a lány háta mögött, tágra nyílt tekintetüket a két fiúra tapasztották, akik magukra vonták a helyi Macaslan-celeb figyelmét.

Hendry ragyogó mosollyal nyújtotta a kezét a lány felé.

– Nem vagyunk idevalósiak. Csak kíváncsiak voltunk rá, hogy igazat ír-e a könyv. A Vérhold valóban lenyűgöző látvány!

A mosolya azonban nem ért cél: egyszerűen lepergett a lányról. A Macaslan-bajnok pillantása Hendry kinyújtott kezére siklott. Pontosabban az ujjain csillogó varázskristályokra.

– Sharma, Aleshire, Walsh, Wen – sorolta máris a neveket. – Szép teljesítmény, hogy turista létedre sikerült felhajtani a város bűbájszövevényeinek felét.

Hendry visszahúzta a kezét, és kínjában felnevetett.

– Szép teljesítmény, hogy pusztán ránézésre képes vagy azonosítani a bűbágyűrűk készítőit.

Oldalba bökte Alistairt, hogy végre ő is mondjon valamit. Sajnálatos módon, a nagyanyjuk ismételt figyelmeztetéseire, hogy kerüljék a feltűnést és a lelepleződést, Alistairnek nemigen volt kedve beszállni a színjátékba. Ha már a bűbájkészítők így is, úgy is megbámulják őket, akkor akár okot is adhat nekik a szájtátásra.

Kacagó koboldok. Alistair elmosolyodott.

– Mi kellene ahhoz, hogy békén hagyj minket? – kérdezte a lánytól, bár titokban azt remélte, épp az ellenkezőjét teszi majd.

A lány összefonta a karját.

– Szeretném megtudni a neveket.

Fakó fantomok. Csendesek, akár a halál.

Ugyan a Macaslan lány a cipősarkán egyensúlyozva fölé magasodott, Alistair fenyegető mozdulattal lépett előre. Tetstett neki a dolog.

– Én viszont a tiédet szeretném tudni.

– Isobel Macaslan vagyok – mutatkozott be a lány határozottan.

Feltépik a torkodat, felfalják a lelkedet.

Megragadta Alistair kezét, és erélyesen megrázta. Hideg volt az érintése, de Alistairé még hidegebb.

– Úgy hallottam, a vetélytársadnak nevezted.

Alistair egyik gyűrűjéből hirtelen előtört egy átok: ráta-
padt a lány csuklójára, és kígyó módjára végigkúszott a karján.
Fogait Isobel nyakába mélyesztette, két apró szúrásnyomot
hagyva a kulcscsontja fölött. A lány halvány, elefántcsontfehér
bőre azon nyomban elkékült.

Levegő után kapkodva megtántorodott, kezét a sebre ta-
pasztva. Mégsem kiáltott rá fájdalomában vagy haragjában az
ellenfelére, hanem néhány szempillantás alatt összeszedte
magát: kínszenvedéstől eltorzult vonásai kisimultak, és ko-
misz mosoly ült ki az arcára, amely érthetetlenül vonzóvá va-
rázsolta.

– Akkor hát őszintén örvendek, Alistair Lowe.

Alistair apró csípést érzett a csuklóján. A homlokát ráncol-
va rápillantott a pulzusa fölött felsejlő jelre: a fehér ajkakra. Ez
a *Fürkésző csók* nevű varázslat jele volt.

Nem olyan átok ez, mint amelyet Alistair vetett ki rá. Ha-
nem sokkal veszedelmesebb annál. A lány ennek révén be-
lepillanthatott Alistair fejébe, hogy kifürkészhesse a nevét.
Ravasz és okos varázslat volt. Vajon mi mást fürkészhettek
még ki belőle? Alistair hirtelen zavarba jött, összeszorult
a mellkasa az idegességtől, de gyorsan sikerült visszanyernie
az önuralmát.

Nem tudhatott meg rólam túl sokat, gondolta magában. Különben máris rettegne tőlem.

Isobel szája önelégült mosolyra húzódott.

– Talán inkább *neked* kellene rettegned tőlem.

Alistair halkán szitkozódott. Hát persze, hogy nem ért
még véget a varázslat.

A lány azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta. Cipője tű-
sarkai hangosan kopogtak a padló járólapjain. Alistair utána
bámult, különös csalódottságot érzett a távozása láttán. Az
éjszakai kiruccanásaik csak ritkán sikeredtek ilyen szórakoz-
tatóra.

Miután Isobel távozott, Alistair magán érezte a kocs-
ma vendégeinek perzselő tekintetét, és hirtelen azt kívánta,

bárcsak vékonyabb pulóverben jött volna. Megütötte a fülét a körülötte ülők suttogása: „rémes”, „szívtelen”, „kegyetlen”. A gomolygó cigarettafüst keltette félhomályban, a neonlámpák fényében valóságosabbnak hatottak ezek a szavak, mint a családjukról szóló szokásos esti rémmesék. Ütősebbek voltak.

Alistair igyekezett uralkodni az arcvonásain.

Hendry elhúzta a száját.

– *Áspisfog?* A lány napokig rosszul lesz tőle, pedig a bajnokok közé tartozik.

Aggódó pillantást vetett az öccsére.

– Ezért akár még csalással is megvádolhatnak.

Alistair megvonta a vállát, majd az utolsó korty sörét is kiitta. Őt, Isobellel ellentétben, valóban nem érdekelt az emberek véleménye.

– Magának kereste a bajt, különben nem fogott volna kezemet velem. – Megigazította a csuklóján az inge mandzsettáját, hogy elrejtse a lány varázsigejének nyomát. Bár sohasem gondolta volna, talán mégis akad hozzá hasonlóan ravasz bajnok a verseny résztvevői között. Aki majdnem olyan csavaros észjárású, mint ő maga.

– *Te tényleg szörnyeteg vagy.* – Hendry is felhajtotta a sörét, majd csuklott egyet. – *Aki a velejéig romlott.*

Bár Alistair pontosan tudta, hogy a bátyja ezt csak tréfának szánta, most már nem volt kedve nevetni.

– Most elvörösödtem.

– Abszurdum, amit mondasz.

– *Te pedig részeg vagy.* Méghozzá nem kevesebbtől, mint egy korsó sörtől.

Amikor Alistair megfordult, szemtől szembe találta magát egy vaku fehér villanásával; az eldobható fényképezőgépet egy átokvadász szorongatta párnás ujjai között.

Alistairt elöntötte a düh. A világ évszázadokon keresztül tudomást sem vett Ilvernath városáról. Ahogyan annak bizarr

természeti jelenségeiről sem. És a sötétben suttogott rémtörténeteiről és történelmének vérrel áztatott lapjairól sem.

Egészen mostanáig így volt ez.

– Gyűlölöm azt a rohadt könyvet! – mordult fel Alistair. Vállon ragadta Hendryt, és kivezette a kocsmából. Ha ez a fénykép holnap megjelenik az újságokban, a nagyanyjuk kitekéri a nyakát.

Minden bizonnyal az Alistair hangjából áradó düh készítette megtorpanásra Hendryt, amint kiértek az utcára.

– Al – szólalt meg csendesen. – Ha bármikor beszélni szeretnél a viadalról... komolyan beszélni... én itt vagyok. Meghallgatlak.

Alistair nyelt egy nagyot. A Lowe család egész életében erre a viadalra nevelte. Szították benne a félelmet és táplálták a kegyetlenséget, megtanítva őt arra, hogyan alakítsa a félelmetes rémmeséket róla szóló történetekké. A gyengeség elfogadhatatlan volt egy bajnoktól. Mindig is Hendry volt az öccse egyetlen bizalmasa.

Alistair több okból is meg akarta nyerni a viadalt. Egyfelől életben akart maradni, persze, de azt is szerette volna, hogy büszke legyen rá a családja. Vissza akart térni a bajnokság után a fivéréhez, hogy még több ilyen éjszakában lehessen részük együtt: egy kis sörözgetés, flipperezés, titkok megosztása valamelyik helyi bárban. Mintha normálisan élnének, noha sohasem volt osztályrészük a normálisnak nevezhető élet.

Ám mindenekelőtt annak a gondolatát lett volna képtelen elviselni, hogy a bátyja gyászolja őt. Ők ketten még sohasem szakadtak el egymástól.

– Beszélni fogok róla – mormolta Alistair. – De nem ma éjjel. – Nem szerette volna elrontani a szabadság e ritka pillanatát. Különösen azért nem, mivel ez akár az utolsó alkalom is lehet.

– Legyen, ahogy akarod – válaszolta Hendry.
Alistair ravaszskásan mosolygott.

– Hogy én mit akarok, az más lapra tartozik. Keressünk egy másik helyet, ahol kevesebb a turista.

A Lowe fivérek így aztán két órával később, zúgó fejjel, Alistair csuklóján a fehér csók nyomával visszatértek baljóslatú családi birtokukra.

Mindketten a halálról álmodtak, persze, mindketten másképpen.

ISOBEL MACASLAN

„Bár hét nemes család alapította eredetileg a viadal hagyományát, fontos fejből tartanunk, hogy ez régen történt. Nem mindegyikük őrizte meg egykori nemességét.”

Tragikus tradíció

A gyászolók a sír köré gyűlve figyelték, amint a sírásók leeresztették a koporsót a földbe. Barátságtalan és nyirkos idő volt, a cipők sarka belesüppedt a sárba, a fekete esernyők búskomoran tekintettek az égre. Az ilvernathi temetések ünnepélyesen borús, hagyománytisztelő események voltak, a szokásos kellékekkel: fátylakkal, gyöngyökkel és zsebkendővel. Némelyik család olyan régóta élt már a városban, hogy saját sírhelyet is váltottak maguknak, ahol a leszármazottak az őseik mellett kerülhettek végső nyughelyükre.

A Macaslan család tagjai a temető fölé magasodó domb tezejéről nézték végig a temetést, a szájukat nyalogatva.

A Macaslan család csúf népség volt – szálkás szálú, vörös haj, duzzadtan kéklő vénák voltak a különleges ismertetőjegeik, amihez a legundorítóbb, és mégis legdrágább kölni bűze társult, amit csak kapni lehetett. Nem akadt olyan temetés Ilvernathben, amelyen meg ne jelentek volna, de sohasem azért jöttek el, hogy leróják részvétüket.

Ők ilyenkor guberálni jöttek.

Mielőtt a közönséges vagy a nemes bűbajt varázsgyűrűkbe vagy átokgyűrűkbe zárták, még nyersnek számított. Az ilyen nyers bűbáj pedig nem könnyen akadt csak úgy az ember útjába. Véletlenszerűen bárhol megjelenhetett: egy összetört tükör szilánkjai vagy egy poros könyv lapjai között, vagy akár táncot járva egy zöldellő mezőn pirkadat után. Mostanában viszont már inkább tömegesen gyűjtötték a bűbajt: összeszedték vagy leszüretelték és bepalackozták, mint holmi ragacsos szirupot, és fő hozzávalóként még hozzákeverték a rúztól a háztartási tisztítószerrekig minden elképzelhető termékbe. Ilvernath azonban, ahol makacsul tartották magukat a régi hagyományok, kivételnek számított.

Isobel Macaslan tekintete lassan végigsiklott a temetőszerte fellelhető, féhéren csillogó, nyers közönséges bűbájon – olyan volt, akár az esőben szikrázó csillámpor. Az emberekben is rejtőzik ugyanakkor bűbáj. És amikor valakit örök nyugalomra helyeznek, az éltető bűbáj szétszóródik belőle. Ha ilyenkor nem gyűjtik össze, felkapkodja a szél, és messzire sodorja, ahol később befészkelik magukat egy-egy eldugott helyre.

Gyönyörű látványt nyújtott.

Isobel alig bírta visszafojtani a hányingerét.

Megdörzsölte a nyaka tövén sötétlő két apró nyomot, ahol az *Áspisfog* átok megmarta. Egész reggel émelygett a gyomra. Egy gyógyító varázslattal egy csapásra helyrehozhatná, de nem volt hajlandó bűbajt pazarolni Alistair Lowe-ra.

Elmosolyodott, amikor eszébe jutott a homlokát ráncoló, bosszús Alistair fényképe, amelyet a címlapján hozott le az *Ilvernath Eclipse*. De volt még ennél is jobb emlékképe róla: az arcát eltorzító dühről, amikor rájött, hogy Isobel olvasni tud a gondolataiban. Alistairnek fogalma sem volt róla, mennyi mindent sikerült kifürkésznie a fejből.

Tudomást szerzett a zsebében hordott keresztretjvényről, az egyetlen hiányzó szóról, amelyet még nem sikerült kitalálnia, és amely egész nap bosszantotta (az „elixír” volt ez a szó, Isobel szinte azonnal rájött). Alistair egy szörnyeteghez hasonlította

magát az édesanyjától hallott gyermekkori rémtörténetek miatt, amelyekről még most is kirázta a hideg. Vonzónak találta Isobelt, és a lány kíváncsi lett volna rá, vajon mit gondolhatott a fehér csókról, amelyet a varázsigéje hagyott a bőrén a csuklója fölött, alakjával Isobel ajkának formáját idézve.

Nem mintha sikerült volna kifürkésznie Alistair valamenynyititkát, csupán a felszínen lebegő gondolataiba nyerhetett bepillantást.

Ám még ha Isobel győzelemként akarta is volna elkönyvelni az előző éjszakát, pusztán egyetlen győzelem számított igazán. Az, amelyet az egész világ a Lowe család bajnokától várt.

És Isobel most célponttá vált Alistair Lowe számára.

– Idegesnek látszol – jegyezte meg mellette az apja. A hangja érces és rekedtes volt a több évtizedes dohányzás okán, durva körmei a bőrébe mélyedtek, amikor megmarkolta a lánya vállát. – Semmi okod az idegeskedésre.

– Tudom – válaszolta Isobel, hamis meggyőződést színlelve. Ez egészen jól ment már neki.

– Generációk óta nem állított ki a családuk olyan esélyes bajnokot, mint amilyen te vagy – emlékeztette az apja, immár legalább az ezredik alkalommal. – Ma délután pedig szövet-ségre lépsz a város legnagyobb tiszteletben álló átokkészítőjével.

Isobel szívesen osztotta volna apja optimizmusát. Ám azóta, hogy tavaly napvilágot látott a *Tragikus tradíció*, gyakorlatilag darabokra hullott az élete.

Isobel sosem vágyott rá, hogy bajnok legyen. Tizenegy hónapja azonban az újságok mégis bajnokká nyilvánították a családjá tudta nélkül, jóval a többi bajnok nevének kikiáltását megelőzően. Isobelt egyik napról a másikra virtuálisan Ilvernath gyilkos hősnőjévé koronázták. Riporterek táboroztak le a szülei mindkét háza előtt, hátha sikerül lencsevégre kapniuk egy botránnyos felvételen. Az iskolatársai lekoptatták, mint a tavalyi rongyot. Az egyetlen barátja pedig, akitől több

megértést remélt, mint mindenki mástól, egész egyszerűen elárulta, azután iskolát váltott, hogy minél messzebb kerüljön a Macaslan családféle fürtelemtől.

A temetésen egyre fényesebben ragyogott a nyers, közönleges bűbáj a sír körül, és úgy oszlott szerteszét, mintha csak egy halk sóhajtás lett volna.

A Macaslan család megvárta, amíg a gyászolók szétszéledtek, és csak utána indultak el lefelé a dombról. Az elhunyt szerettei közül néhányan viszont hátramaradtak, és haragosan figyelték őket gyűjtögetés közben. Egy fekete nadrágkosztümös nő a tömegetől eltávolodva állt, és kifejezetten Isobel mozdulatait szemlélte. Talán a különbség miatt, amely a családja ósdi ruhái és Isobel csinos bőr miniszoknyája között mutatkozott. Bár az is elképzelhető, hogy ez a nő egy riporter volt.

Isobel egyikükről sem vett tudomást, miközben óvatosan becsalogatott egy üvegbe egy csipetnyi csillogó bűbajt. Azután gondosan bezárta a meleg, halkan zümmögő kincset.

– Nincs itt semmi keresnivalótok! – mordult rá egy nő a háta mögött.

Isobel megfordult és az egyik gyászolóval találta szembe magát. Az asszony karjait maga köré fonva, felbőszült tekintettel meredt Isobelre. A szempillafesték sötét patakokban folydogált lefelé az arcán.

Isobel elhúzta a száját. A családja sok kellemetlen módszert alkalmazott a bűbáj begyűjtésére, de a temetéseken való guberálás volt mind közül a legrosszabb. A legtöbben elképzelhetetlennek, elfogadhatatlannak találták, hogy egy temetés helyszínén nyers bűbajt gyűjtsenek, a Macaslan család szemében azonban ez az egész egyszerűen egy gyakorlatias kérdés volt: nem mintha a holtaknak továbbra is hasznukat vehették volna.

Isobel lopva a családtagjaira pillantott, abban reménykedve, hogy esetleg közbelépnek és kiségitik őt ebből a szorult helyzetből. Isobel igazság szerint csak az utóbbi időben csat-

lakozott az ilyen célú családi megmozdulásokhoz. A többiek viszont túlságosan el voltak foglalva, és észre sem vették, mi történik.

– Sajnálom – mondta Isobel az asszonynak. – De...

– Micsoda egy mocskos guberáló népség vagytok! Egytől egyig!

A nő ezzel elviharzott, Isobel pedig markába zárta a kis ezüstmedalions, amelyet mindig a blúza kivágásában elrejtve viselt. Kiváló minőségű, tartós alapozót használt, de most ez is kevésnek bizonyult.

A könyv megjelenése előtt könnyebb volt elviselnie a város megvetését. Még mielőtt vadidegenek obszcén graffitiket kezdtek festeni a Macaslan ház kapujára. Mielőtt élete egyszerű mozzanatai, például az, ahogyan kiviszi a szemetet, a pletykalapok címlapjára kívánczó szenzációvá minősültek át.

Ám Isobel valóban a legesélyesebb bajnok volt, akit a Macaslan család évszázadok óta ki tudott állítani a viadalra.

Nem fog szégyenkezni mindazon dolgok miatt, amiket meg kell tennie a túlélés érdekében.

A győzelemért.

A MacTavish-féle átokkészítő-műhely a város legproblémásabb negyedében működött, ahol egymást érték az újrahasznosított gyárak és pusztulásra kárhóztatott lakóépületek. Isobel ügyetlenül egyensúlyozott magas sarkú cipőjében a macskaköveken, amint apja oldalán az ajtóhoz sétált. A műhely nevéől semmi sem árulkodott. Mindössze egy szitakötőt ábrázoló narancssárga neontábla világított a kirakatában, egy kissé tompa és homályos ragyogással a délutáni fényviszonyok közepette.

– Biztos vagy benne, hogy ez az? – kérdezte Isobel. A város bűbájkészítőinek többsége tisztább és divatosabb mű-

helyel dicsekedhetett, elegáns kirakataikban varázskövek csillogtak.

A világon mindenki szokott bűbájt használni, de az átlagember többnyire áruházakban vagy ismert helybéli bűbájszövőknél vásárolt márkás varázsigéket ahelyett, hogy saját kezűleg fabrikált volna kétes értékű varázslatokat. A bűbájszövő dinasztiák féltve őrzik műhelytitkaikat, a világ minden tájáról összegyűjtött tudásukat és praktikáikat, amelyek szülőről gyermekekre szálltak hosszú évszázadok óta. Habár Ilvernath bűbájszövői sohasem vesznek részt személyesen a viadalban, fontos szerepet tölthettek be az események alakításában.

A *Glamour Inquirer* fegyverkereskedőknek nevezte őket.

Mivel Isobel édesanyja maga is tiszteletben álló bűbájkészítő volt, önként felajánlotta, hogy ellátja a lányát mindenféle varázsigével a viadal idejére. A győzelemhez azonban átkokra is szüksége lesz Isobelnek – olyan varázslatokra, amelyeknek az a céljuk, hogy másoknak ártsanak. Az édesanyja azonban járatlan volt az átokkészítés terén.

A MacTavish család tagjai ezzel ellentétben Ilvernath legjobb átokszövőinek számítottak.

– Ez a műhely már hatszáz éve működik ezen a helyen – jelentette ki az apja.

– Igen – Isobel szemügyre vette a roskatag ajtófélfát. – Úgy is néz ki.

Mielőtt még beléphettek volna, egy kisbusz állt meg a hátuk mögött. Nyílt az egyik ablaka, és egy videókamerát tartó férfi tűnt fel mögötte. Isobel halkán szitkozódott. *Hát már sohasem lehet szabad?!*

– Isobel! – kiáltotta a riporter. – *SpellBC News*. Bármelyik bajnok számára komoly fegyvertény lenne, ha sikerülne megszereznie Reid MacTavish támogatását. Ezért jöttél ma ide?

– Most nem érek rá – vetette oda neki Isobel.

– Ó, ugyan már! – noszogatta az apja, lesimítva teniszcsíkos import öltönyét. – Mosolyogj szépen a kamerába! Áruld el neki, amire kíváncsi!

Amikor Isobel tavaly egyik napról a másikra hirtelen a reflektorfényben találta magát, a családjá kapva kapott az alkalmon, abban a reményben, hogy a hírneve révén Isobel még több támogatáshoz jut majd a bűbájszövők körében. Így most a fogait csikorgatta ugyan, de mosolyogva nézett a kamerát tartó férfira.

– Igen, azért jöttem ma a MacTavish család műhelyébe, hogy a támogatásukról tárgyaljunk – ismerte el a riporternek.

– Nagyon remélem, hogy el is sikerül nyernem. Ennyi az...

– Ne szerénykedj! – szólt közbe az apja. – Biztosan sikerrel jársz.

– Kommentálnád Alistair Lowe fényképét, amely a ma reggeli lapokban jelent meg? Hónapok óta a legnagyobb riválisodként emlegetik, de mit gondolsz róla most, mindössze tizenhárom nappal a viadal kezdete előtt...?

– A lányomnak nincs félnivalója. Sem tőle, sem mástól – jelentette ki Isobel apja. – Ezt nyugodtan megírhatja!

Isobel ezzel meg is elégelte az interjút. Sarkon fordult, majd belépett az üzletbe.

Ahogy kívülről, úgy belülről sem hasonlított más bűbájkészítő-műhelyekre, ahol csillogó pultok sorakoznak, alacsonyabb rendű varázskövek tornyosulnak a porcelántálakban és az előző szezon varázsigéi a leértékelt áruk közé számúzva várnak a kiárúsításra. Félhomály uralkodott a gyéren megvilágított, régi üzlethelyiségben, így Isobel kénytelen volt hunyorogni, hogy lásson valamit. A tárgyakkal zsúfolt felületek tele voltak tekerccsekkel, pennákkal, csecsebecsékkal és sűrű porral. Magához szorította a táskáját, nehogy bármihez is hozzáérjen, és egy kevéske rózsaparfümöt permetezett a levegőbe, hogy elnyomja a penészes papír kellemetlen, dohos szagát.

Egy sápadt fiatalember ült az íróasztalnál, és egy varázsigékkel teli bőrkötéses mágiatankönyvet olvasgatott. Több tucatnyi nyakláncot viselt, mindegyiken tojásdad alakú varázsgyűrűk sorakoztak, amelyekben a kövek megrepedeztek,

így elveszítették egykori gazdag csillogásukat. A fiatalember fekete öltözéke hétköznapi viseletnek hatott, illetl is sötét és ápolatlan hajához. Valószínűleg vonzó lett volna, ha visszafogottabban használja a szemceruzát.

Isobel megköszörülte a torkát.

– Te itt dolgozol? Reid MacTavisht keressük.

A fiatalember felemelte a fejét. Hamiskás mosoly villant az arcán.

– Én volnék az.

Isobel nem számított rá, hogy egy átokszövő ilyen fiatal is lehet: alig néhány évvel idősebb, mint ő maga. Egyáltalán nem hasonlított az édesanyja kollégáira. Isobel mégsem jött zavarba emiatt. Ha ez a fickó azt akarja, hogy komolyan vegyék az emberek, jobban tenné, ha előbb eltávolítaná a nyelvéből a piercingjét.

– Ön pedig biztosan Cormac Macaslan. – Az átokszövő kinyújtotta tintafoltos kezét Isobel apja felé, aki egy kissé túlságosan is lelkesen megrázta. – Te pedig csakis a híres Isobel lehetsz.

– A média imádja Isobelt. Megunhatatlan számukra. – Az apja megveregette Isobel vállát. – A telefonban azt mondta, hogy hozzunk nyers bűbájt. Hoztunk. Bőven elég lesz a recepthez, amelyről beszéltünk.

A *Csótánypáncél*. Ez volt a régi varázslat neve, amely ideiglenes védelmet nyújt használójának a biztos haláltól. Nemzedékről nemzedékre öröklődött tovább a Macaslan család körein belül. Nem volt hibátlan, de igen hatásos varázsigének számított – és nagy hagyományúnak is. Az összes Macaslan-bajnok birtokolta.

Nem mintha az elődjeinek kifejezetten hasznukra lett volna. Isobel családjának egyetlen viadalt sem sikerült megnyernie tizenhárom generáció óta.

– Egy órán belül elkészülök vele – közölte Reid. – Amennyiben hajlandóak megvárni.

– Mindenképpen – vágta rá az apja. – Figyelemre méltó a gyűjteménye.

Szemügyre vette a pulton felhalmozott gyűrűket. Jellegzetes ékszerek voltak; akadt itt több ovális alakú varázskő is szépen megmunkált, sodort fémbe foglalva. A Mac Tavish család átokkészítői mindig is szerették, ha az emberek már első pillantásra felismerik a portékáikat.

Isobel apja felemelt egy gyűrűt. Mohó tekintettel vizsgálta, majd letette és átnyújtotta Reidnek a nyers bűbájjal teli üvegcséket, amelyet az előző héten gyűjtöttek be Ilvernath lakóinak eltávozott szeretteitől. Isobel lecsatolta a nyakából a láncot a medalionnal, és ő is átnyújtotta Reidnek.

– Isobel, nem akarod megnézni, hogyan alkotja meg Reid a varázslatot? Hacsak... Reid, ugye, nincs kifogása ellene?

– Semmi az égardta világon – felelte Mac Tavish udvariasan.

Isobel és az apja előre eltervezték ezt a pillanatot. Eleve ezért fordultak egy átokszövőhöz varázslatért. Isobel összedörzsölte ajkait, hogy egyenletesen eloszlassa a rúzt, és szalonképesen nézzen ki. *Képes lesz megcsinálni!*

Isobel követte Reidet egy kétszárnyú fekete bársonyfüggönyön át egy zsúfolt műhelybe, amely az üzlethelyiség hátsó végében bújt meg. Az átokkészítő keresgélni kezdett egy, még feltöltetlen kristályokkal és varázskövekkel teli szekrénykében, miközben Isobel feszélyezetten ácsingózott a sarokban.

– A tiéd ez a műhely? – érdeklődött Isobel.

– Igen – válaszolta Reid tömören. Elhelyezett egy varázstáblát a gyönyörű és fényes, mahagónifából faragott asztalán, amelynek tetején egy belevéselt szeptogramma díszelgett. A varázstábla teremti meg az energiamezőt, hogy a nyers bűbáj utat találjon a kristályokba.

– Mióta?

– Apám halála óta. Tudhatnád. Te is ott voltál a temetésén. Isobel mosolya elhalványult, de csak egyetlen pillanatra.

– Ó, igen. Nagyon sajnálom – vágta rá gyorsan. Igazság szerint semmiféle emléket nem őrzött magában a város teme-

téseinek egyikéről sem. Amióta a családja elkezdte rendszeresen magával vinni ezekre a gyászos eseményekre, megtanulta kizárni a részleteket. – Sok jót hallottam az édesapádról és a családotról.

Reid mindössze egy semmitmondó mordulással nyugtázta a szavait. Isobel néhány lépéssel közelebb merészkedett az átokszövőhöz, és átlesett a válla fölött. Reid elhelyezte a *Csótányacsapda* gusztustalan hozzávalóit a szeptogramma csúcsaira: egy csigolyát, egy kabóca levedlett páncélját, maroknyi bogáncsot, egy darabka vasércet, evőkanálnyi sírföldet, egy légy szárnyat és egy kiásott halotti leplet. Az ő családjában szokás volt olyan varázslatokra hagyatkozni, amelyek szükséges hozzávalóitól mások iszonyodva visszarenttek. Isobel medalionja nyitva hevert a varázstábla közepén, belsejében a fehér kristállyal.

Reid ekkor kinyitotta a nyers bűbajt tartalmazó üvegcésket. A ragyogó, fehér csillám mozdulatlan csillagfényként lebegett az üvegek belsejében, mintha nem szeretné, hogy megzavarják. Az átokszövő óvatosan kicsalogatta a bűbajt; az ujjával körbe simította a fiola száját, majd gyöngéden elsuttogott egy szót, olyan közel hajolva hozzá, hogy az üvegcse bepárásodott a leheletétől.

A bűbáj fokozatosan szétáradt a szeptogramma fölött, mint parányi szentjánosbogarak serege, úgy ragyogta be az egyébként félhomályos műhelyt. Miután mindkét fiolát kiürítette, Reid lehajolt és megcsókolta a varázstáblát, ahogyan szokás volt a halált is magukban foglaló varázsigék és átkok esetében. A bűbáj azon nyomban kavarni kezdett.

– Nem szeretem, ha a nyakamba liheg valaki, miközben dolgozom – szólalt meg Reid.

Habár Isobel maga is számtalan alkalommal készített már varázslatokat, Reid gyakorlott mozdulatai olyannyira lekötötték a figyelmét, hogy több másodpercbe telt, mire végre ráeszmélt: valójában hozzá beszél.

– Azt mondtad, megnézhetem – méltatlankodott Isobel.

– Nem azért jöttél, hogy bármit is megnézz.

Isobel eleve tartott tőle, hogy az apja túlzottan optimista a Reiddel kötendő szövetséget illetően, és a jelek szerint igaza is lett.

Mégsem akarta egykönnyen feladni – különösen miután az apja olyan magabiztosan nyilatkozott az esti híreknek –, ezért körbepillantott a helyiségben, hátha ráakad valamilyen más társalgási témára. Tekintete egy puhakötésű könyvre esett az egyik polc sarkán. A megviselt gerinc arról árulkodott, hogy gyakran forgathatták.

– *Tragikus tradíció* – olvasta Isobel, próbálva derűs hangot megütni, miközben a szavak keserű ízt hagytak a szájában. – Ilvernathben nem sok helybélinél látni.

– Pedig egy helybéli írta.

– Egy Grieve írta – helyesbített Isobel. Ám ez a tény aligha számított; az egész Grieve család egy vicc volt az ilvernathiek szemében.

– Talán helyteleníted, hogy megszégyenítették Ilvernath szennyesét?

Isobel jól tudta, udvariasan kellene viselkednie, mégis nehezebbre esett véka alá rejteni a véleményét, amikor erről a könyvről volt szó.

– Tiszteletlenség. Ráadásul éppen, amikor végre elcsitulnak egy kicsit a nagy hullámok, amiket a média csapott, megjelent a Vérhold. Az egész város tele van még több szidalmat szóró tiltakozóval, állandóan zaklató riporterekkel, bábász-kodó átokvadászokkal...

– Még te beszélsz? Láttam a műsort, amit annak a riporternekek előadtatok.

Isobel igyekezett uralkodni az arcvonásain.

– Nos, még így sem örvendek annak, hogy látványosság lettem.

– Minden huszadik évben hét kamaszt bocsátunk a mézszárszékre, és a bajnokság végén azt díjazzuk, akinek a legtöbb vér tapad a kezéhez – folytatta Reid közömbös hangon, to-